

הורדת השפע

ימים ראשון ושני כ"ו – כ"ז אדר א'

מאן דיהיב חיי יהיב מזוני, אבל 'השפע נשפע מלמעלה - כפי עובי המקבל ודקותו' לשון המאור עינים, ר' אשר הסביר, שזוהי הסיבה שבני ישראל קראו למן 'לחם הקלוקל', כי נכון שהיה להם אוכל, אבל זה הגיע עם בושות, לא לכל אחד זה היה מונח ליד הדלת,

זה גילה לכל אחד את הקלוקל - כמה שהוא רחוק מהרבש"ע,

אמר הרבי: את זה יכול גם אדם לראות היום - איך שכל הקושי תלוי בך.

בזיכוך שצריך האדם לעבור בכל יום ישנם שני תהליכים:

- א- תהליך של 'עשה טוב' שם אתה יכול לשמוע את הרבש"ע, שם אתה יכול להשתמש עם הדעת ולמנף אותו,
- ב- תהליך של 'סור מרע', ששם, באותם רגעים, אם אני ילך לפי הרגשות שמציפות אותי, לפי האינטואיציה שלי, אני פשוט יחריב את העולם, ושם, כשאני לא יכול להשיג את הדעת, שם, צריך ממני את ההיסח הדעת שלי, ורק להתחבר עם האמונה לקב"ה.

האדם מחפש 'השפעות', אפשר להסתכל על זה גשמי, ואז אתה נכנס לכפייתיות, יהיה כך וכך, אבל ברגע שאתה מגיע למקור של ההשפעה, כשאתה חי שהמוגבל בא מהאינו מוגבל, אתה בא למקור, ממילא יש לך את הכל, אתה מוצא את זה יותר בקלות, ואתה גם יותר רגוע.

סיים הרבי:

מצב של זיכוך בשלמות אף פעם לא יהיה, בני ישראל נקראו שולמית ע"ש שמוסרים את השלמות לקב"ה, השאלה היא רק הכיוון שאתה רוצה לתת, לא עליך המלאכה לגמור - אתה צריך רק להתחיל.

ר' אשר: רק אם יש תינוק - יש אמא.

יום שלישי כ"ח אדר א'

הרבש"ע אינו גוף ולא ישיגוהו משיגי הגוף, ככל שאתה מבין את המהלך, אתה עובד על כל מיני מידות שהולכים לך בקלות, אין לך שם קושי, זה לא יותר מלדבר מהרבש"ע, גיפלאפלי"ט,

לחיות את הרבש"ע, אתה לא יכול דרך החכמה, אתה גם לא יכול דרך הדעת, אתה יכול רק דרך המידות, וגם לא דרך כל המידות, רק מאלו שאתה צריך לבטל את עצמך, להיכנס לאמונה,

ולתהליך הזה נכנסים רק אפוא שכואב - בחי' תינוק.

"טוב לי כי עוניתי למען אלמד חוקיך", הדרך היחידה שאפשר לעזור לך שתחיה 'חוקיך', שהיא האמונה, שאין בה טעם, לא השגה, אתה לא יכול להבין, זה רק ע"י 'כי עוניתי', ע"י הכאב,

הכאב מנתק את האדם מהתחושות שלו, הוא מוצא את עצמו חסר אוניס, הוא צריך לצאת לאמונה, שיש משהו מעל זה, ואז, 'מאן דאית ביה יראה לית ביה חוסר', הוא לא סובל מהכאב, הפוך, זה עוד ממנף אותו, ומביא לו שמחה "כגמול עלי אמו",

התינוק הוא חסר אוניס, ולכן כל פעם שאתה פוגש תינוק - תחפש את האמא, אם אין תינוק בשטח - לא תחפש את האמא, כל אחד צריך לראות את התינוק שלו, לכל אחד יש מידה ששם הוא תינוק, שם הוא חסר אוניס, ובלי האמא הוא הולך לאבוד.

אמר רבי אשר: כשיש תינוק יש אמא, ואם אין תינוק אין אמא.

וכשאנו נהיה בבחינת 'תינוק' גם אנו נחיה עם האמא, והיא תתן לנו את ההארה שלא ניפול לתחתית השפלות של עמקות הקליפות, ע"י הקליפה שעומדת הכן בכל רגע לבלוע את בני האדם בכל אופן שהיא יכולה, או בסיפוק של גדלות או בסיפוק של יאוש.

אמר הרבי: כגמול עלי אמו = ברגע שאתה תינוק - אתה כל הזמן על האמא.

איך אני מתמודד עם סערת רגשות?

יום רביעי כ"ט אדר א'

ספר הישר: ידענו כי הבורא אחד והנבראים רבים,

וכל אשר ירחקו הנבראים מהבורא ירבו, וכל אשר יקרבו ימעטו, כאשר הענפים רבים והעיקר אחד,

על כן נמצא רשעים רבים כשיתרחקו מהבורא ית', והצדיקים מעטים מפני קרבתם לעיקר,

ובעבור זה צריך האדם להשתדל כמעשה הצדק ולהיות מהמעטים,

כן הברואים, כל אשר מתרחקים מהבורא ית', ירבו מיניהם וענייניהם,

וכל אשר יקרבו ימעטו עד שיגיעו לאחד.

יש בזה חיזוק לאלו שהולכים ב'דרך', אחד שאל למה אין פה אלפי אנשים, הרי כבר שלושים שנה שמדברים את הדיבורים האלו, רק ההסבר הוא 'ראיתי בני עליה והם מועטין',

את הסיבה שלא נשאר זש"ק מהפרי הארץ הסבירו, שהוא משום שתיקן את השורש שלו לכל הדורות, כך שלא היה צריך להשאיר ילדים אחריו שימשיכו את התיקון, - 'וכל אשר יקרבו ימעטו',

אמר רבי אשר: ה'מחשבות', בגלל שהם התגשמו 'בלב איש', לכן הם נהיו 'רבות', וככל שקרובים לשורש 'ועצת ה'', זה מתמעט, זה נהיה אחד 'היא תקום',

אדם נכנס לסערת רגשות, בגלל שהוא מנותק, ואז הרגשות משתנים לו כל הזמן, הכח של יהודי הוא לא להסתכל על זה בתור 'מציאות', שאז אתה גורם לעצמך את הפיזור, אלא להסתכל שזה רק 'סיבה' מהבורא עולם, ואז אתה מביא את עצמך לאחדות.

משנכנס אדר מרבין בשמחה

השמחה היא חלק ממך, בין אם אתה רוצה ובין אם לא, היהודי היא חלק אלו-ק, ושם יש שמחה, "עוז וחדוה במקומו", השאלה היא רק האם אתה רוצה להרבות את השמחה, או ש'ממעטין בשמחה', אבל למחוק את השמחה אי אפשר,

אדם צריך לדעת, שכל העבודה שלו, כל קשר בורא שהוא נותן, זה 'מרבין בשמחה', כי הגוף אמנם מושך אותו לעצבות, ולכן בכל פעם שהוא מקשר את הדברים לקב"ה, בזה הוא מרבה את השמחה,

ואפי' שזה דמיון, כי שמחה אף שהיא מזויפת, יש לה נגיעה בקדושה, ועצבות אפי' של אמת נוגעת בקליפה.

אמר רבי משה פיינשטיין: אתה יכול להיות אחד שמקיים את כל התורה ומצוות, אבל זה עדיין לא אומר שאתה 'יהודי', יהודי זה נקרא - שאתה מקשר כל דבר לבורא עולם,

"איש יהודי היה בשושן הבירה" כולם קיימו מצוות, מצאו היתרים ללכת לסעודת אחשוורוש, אבל את הבחי' של 'יהודי', להודות - ולא לנתק את הקשר עם הבורא, זה היה רק 'יחידי'.

אמר הרבי: בפורים יש לנו את הכח לחבק את ה'עד דלא ידע'.

